

**Postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 24 marca 1938 r.
sygn. 3 K 126/38**

***Lege non distinguente* od orzeczenia sądów przysięgłych przysługuje jedynie kasacja do Sądu Najwyższego, a nie apelacja do sądu apelacyjnego. Tak ma się również, gdy Sąd Najwyższy uchylił orzeczenie sądu okręgowego jedynie co do kary. Jeżeli do sądu apelacyjnego zostałaby wniesiona kasacja (błędnie nazwana apelacją) od takiego wyroku, to ów sąd powinien przekazać ją do rozpatrzenia Sądowi Najwyższemu.**

W sprawie Szyji Fensterblaua, oskarżonego z art. 155 k.k. Sąd Najwyższy, po wysłuchaniu wniosku prokuratora, na mocy art. 13, 14 i 524 k.p.k.:

- 1) kasację Szyji Fensterblaua od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 grudnia 1937 r. I KA 3012/37 bez rozpoznania pozostawia;
- 2) stwierdza nieważność z mocy prawa tegoż wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 grudnia 1937 r., sygn. akt I KA 3012/37;
- 3) nazwaną apelacją kasację oskarżonego Szyji Fensterblaua od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, jako sądu przysięgłych z dnia 24 listopada 1937 r., sygn. akt IV K 570/37 bez rozpoznania pozostawia.

Uzasadnienie

Wobec cofnięcia przez należycie do tego upoważnionego obrońcę oskarżonego adw. L. Berensona kasacji do wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 grudnia 1937 r., sygn. akt I KA 3012/37, Sąd Najwyższy rzeczoną kasację bez rozpoznania pozostawił.

W myśl art. 473 k.p.k. od wyroków sądów okręgowych, wydanych w pierwszej instancji, strony mogą składać apelację, o ile ustawa inaczej nie stanowi. Taki właśnie przypadek stanowią inaczej przez ustawę przewiduje, między innymi art. 504 k.p.k.¹, wedle którego od wyroków sądów przysięgłych strony nie mogą zakładać apelacji, lecz tylko kasację do Sądu Najwyższego. *Lege non distinguente* przepis ten dotyczy również przypadków, gdy skutek uchylecia przez Sąd Najwyższy w sprawie rozpoznanej przez sąd przysięgłych wyroku co do orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy jako trybunał w myśl art. 454 k.p.k. wydał nowy wyrok w części orzeczenia o karze. Taki właśnie wyrok, wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 24 września 1937 r. (k. 507), mógł być zaskarżony jedynie w drodze kasacji i dlatego do rozpoznania środka odwoławczego od tego wyroku niezależnie od mylnego nazwania tego środka apelacją (por. Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego 95/30 i 110/30), jest

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. Kodeks postępowania karnego, Dz.U. 1928 nr 33 poz. 313.

właściwy Sąd Najwyższy, a zatem do Sądu Najwyższego, a nie do Sądu Apelacyjnego, należało ów błędnie nazywany apelacją i błędnie adresowany środek odwoławczy przedstawić, wobec przyjęcia go zarządzeniem z dnia 5 listopada 1937 r. (k. 525). Również i Sąd Apelacyjny, otrzymawszy niewłaściwe od niego skierowany środek odwoławczy, powinien był go skierować według właściwości. Sąd Apelacyjny jednak przyjął rzeczony środek, rozpoznając go i wydał wyrok z obrazą przepisów o właściwości rzeczowej. Wobec tego wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 grudnia 1937 r. jest w myśl art. 13 § 1 k.p.k. z mocy prawa nieważny i Sąd Najwyższy nieważność tę stwierdza (art. 14 k.p.k.).

W ten sposób sprawa przechodzi do stadium, w jakim była w czasie przyjęcia przez Sąd środka odwoławczego od wyroku z dnia 24 września 1937 r. (k. 525) z tą jednak zmienną, iż orzekanie w tej materii należy nie do Sądu Apelacyjnego, a do Sądu Najwyższego.

Wobec jednak cofnięcia przez należycie upoważnionego do tego obrońcę oskarżonego adwokata L. Berensona również i środka odwoławczego od wyroku z dnia 24 września 1937 r. Sąd Najwyższy ten środek bez rozpoznania pozostawił.

[Przywołane przepisy: art. 473 k.p.k., art. 504 k.p.k., art. 454 k.p.k., art. 13 k.p.k., art 14 k.p.k.]